

Lietuvos meno kūrėjų asociacija

Svarbu yra žmogaus gyvybė, visa kita - nesvarbu

2013-08-01

ŽURNALAS: Kelionė su Bernardinai.lt

TEMA: Poezija ir religija

AUTORIUS: Antanas Šimkus

DATA: 2013-08

Svarbu yra žmogaus gyvybė, visa kita - nesvarbu

Antanas Šimkus

Gintaras Bleizgys (g. 1975 m.) – poetas, literatūros kritikas, pasukęs į verslo vadybos, administravimo ir tarptautinės prekybos barus, tačiau neužmirštantis ir tekstų rašymo meno. Debiutavo 1998 m. išleidęs poezijos knygą „Vietovė. Šiaurė“, kuri jam pelnė Poetinio Druskininkų Rudens premiją. 1999 m. VU baigė lituanistikos magistrantūrą. Dirbo „Metų“ redakcijoje, 1999 -2001m. – „Literatūros ir meno“ vyriausiuoju redaktoriumi. Lietuvių PEN centro premijos mecenatas ir Metų vertėjo kėslų fundatorius.

Reikėtų pridurti, kad autorius yra šešių poezijos („Vietovė. Šiaurė“ (1998), „Su grojančiom kraujo gėlėm“ (2004), „Žiema, ruduo, vasara“ (2007). „Giedanti tuštumon kariuomenė“ (2008), „Jonas Krikštytojas“ (2010), „Sodas“ (2012)) ir vienos eseistikos knygos („Estafetė“, 2010) autorius. Derėtų paminėti, kad Gintaras apdovanotas Jaunojo jotvingio (1998), Jurgos Ivanauskaitės, Julijono Lindės Dobilo premijomis (2012).

Tačiau vis dėlto svarbiausia, kaip sako pašnekovas, ne išleistos knygos, verslo sėkmės ar nesėkmės, ne kūryba, o „būti krikščioniu – visomis į tą žodį telpančiomis prasmėmis“. Ką tai reiškia Gintarui Bleizgiui, geriau padės atskleisti su juo pateikiamas pokalbis...

Pradėkime nuo literatūros. Kada pradėjai kurti? Gal žinai ir kodėl?

Kai ko norėjosi. Kitokio pasaulio. Pradžioje nelabai ir supratau, kas ta kūryba. Pirmasis eilėraštis, kurį parašiau, kai man buvo 10 metų, buvo sukurtas taip: paėmiau, atsiverčiau romaną ir sueiliau pirmą jo puslapį (juokiasi).

Ir ko aš tada norėjau, net neįsivaizduoju. O gerokai vėliau, gal kokioje dešimtoje

klasėje, pradėjau rimčiau rašyti. Tų kūrinių dabar nelaikau eilėraščiais. Bet jau pats kažką kurti norėjau, o paskui viskas pasikeitė universitete. Ir tada viskas prasidėjo iš naujo. Nuo tada atsirado tikroji kūryba.

Ar mėgai vaikystėje skaityti knygas?

Taip. Knygų labai daug skaičiau. Šeštoje–aštuntoje klasėje perskaičiau visą lietuviškai išverstą Vakarų Europos klasiką. Taip pat daug lietuvių autorių. Kiek buvo bibliotekoje knygų, tiek ir skaičiau. Tačiau paskui labai pablogėjo mano regėjimas. Dešimtoje klasėje buvo periodas, kai visai negalėjau skaityti, nes nuolat būdavo akių uždegimai, tada pradėjau piešti. Eilėraščius gal irgi pradėjau rašyti, nes į tekstą reikia mažiau žiūrėti. O piešti irgi – iš gamtos, grafika – pieštuku. Tada pažiūri ir į toli, ir į lapą – tarsai akių pratimai. Ir dar pradėjau groti gitara. Grodavau ir iki tol, bet paprastais akordais, o tuo metu pradėjau groti iš natų, akys irgi pailsėdavo. O tų piešinių dar turiu. Gal kada nors ir kokioje knygoje reikės panaudoti.

Tad esi visų sričių menininkas?

Na, netapau nei dailininku, nei dar kuo nors. Nors gitara iki dabar mokausi groti, groju sudėtingesnius kūrinius. Turiu gerą mokytoją – Valdemarą Mikuckį. Jis mane moko ne tik groti, bet ir apskritai supratimo apie muziką, kad matydamas natas, mokėčiau paaiškinti, kur paspausti, kur atleisti. Taip yra iki šiol, ir man tai svarbu, ir netgi ir dabar, – kai rašau daug eseistikos, per pertrauką imu gitarą...

Nuo mažens labai daug veiklos...

Dar ir sportavau, užsiėmiau Kiokušin karatė. Kildavo tam tikrų problemų: kai groji klasikine gitara, tai reikalingi ilgesni dešinės rankos pirštų nagai, kuriais stygas kabini, kad garsas būtų stipresnis. O kultivuodamas Rytų kovos menus pajutau, jog tai trukdo sugniaužti kumštį, ir visą laiką taip – kai daugiau sportuodavau, nagus nusikerpu, o vėliau – laikas, skirtas daugiau groti – tada juos auginu.

Na, taip ir gyvenau. Geras gyvenimas buvo tuo metu. Nereikėjo rūpintis, kaip išgyventi.

Kas tuo metu viskuo rūpinosi?

Aš augau su mama. Tėvai buvo išsiskyrę. Su tėte daug bendraudavau, nes jis gyveno Druskininkuose, o aš ir mama – Veisiejuose. Iki antros klasės gyvenau Druskininkuose, – visi buvome kartu. Tai man Druskininkai – savas miestas, ir Veisiejai – savas.

O menais ir visa kita veikla užsiimti skatino mama? Ar pats sugalvodavai?

Daugiausia pats. Aš norėjau kaip nors suvokti, kaip išeiti iš šito pasaulio, ar matyti giliau negu vien daiktus, medžius, žmones... nemirtingumo prasme... Kad matytum, kaip viskas dėliojasi per ilgesnį laikotarpį, negu kad trunka mūsų – augalų ar kokių nors gyvūnų – gyvenimas. Iš kur yra gyvybė ir kaip ji skleidžiasi. Viskas vėrėsi ant šios ašies, ir tai nebuvo labai patrauklu ir priimtina ir mano mamai, ir giminaičiams.

Kodėl?

Todėl, kad tai buvo keista. Šioje vietoje net ir tie kovos menai man derėjo. Tegu tai bus kūno galimybės, bet jos tampa didesnės.

Iš kur tai atsirado?

Galvojau kažkada apie tai, iš kur tai kilo. Gal dėl to, kad Druskininkus suvokiau kaip kurortą. Mano tėtis dirbo vadinamajame Fizioterapijos parke, ir kai buvau visai mažas, dar ne visai suprasdavau tą pasaulį, tad mačiau, kad žmogaus galimybės yra didesnės negu atrodo, nes žmonės ten atvažiuoja gydytis, nusiraminti – ir psichologiškai, ir fiziškai. Jie sportuodavo, būdavo gamtoje. Ir todėl ėmiausi ir tų kovos menų, ir pašymo, ir eilėraščių. Pastarieji irgi tai reiškia – kad daugiau kai ką galėčiau padaryti. Ir netgi kai vėliau versle pradėjau dirbti, tai ta pati paradigma.

Kalbant apie paradigmą, – bet kodėl vis dėlto ilgainiui nugalėjo eilėraščiai, o ne sportas ar kita sritis?

Aš labai intensyviai sportavau ir savo miestelyje, ir rajone, ir apskrity, dalyvaudavau varžybose ir buvau gana daug pasiekęs, bet truputėlį persitempiau ir apsirgau... Tai mane sustabdė, nes galbūt būčiau tapęs vien sportininku, o dabar teko daugiau į literatūrą gręžtis.

Paskui viskas keitėsi, nes vėliau aiškėjo mano pažiūros, kai kas koncentravosi, dar paauglystėje labai stipriai pasinėriau į krikščionybę...

Tai krikščionybė ne vaikystėje patį aplankė?

Ne, atradau būdamas maždaug šešiolikos metų. Per Rytų kovos menus labiau į budizmą ir krišnaizmą linkau. Bet širdyje nelabai to norėjau. Buvo net ir psichologiškai negera, tikrai nenorėjau nei budistu, nei krišnaistu tapti. Krikščionybė sovietmečiu buvo Lietuvoje prislopinta, nustumta oficialiosios valdžios, slepiama nuo per sovietinį režimą gimusių žmonių. Vis dėlto Dievas rado mane. Nepriklausomybės pradžioje labai entuziastingai panirau į krikščionybę.

Kitus močiutė į bažnyčią veda... Racionaliai nusprendei...

Nežinau, ar racionaliai, ar labiau emociškai... Labiau aš buvau tas, kuris paskui save artimuosius tenai traukė, viskas vyko tarsi atbuline eiga.

Tai irgi turbūt siejasi su nemirtingumo paradigma?...

Na, taip (juokiasi). Tuo momentu gal visiškai ir nesupratau viso to, bet dabar, kai žiūriu iš tolėliau, lyg ir aišku. Ir prie sporto vis grįžtu, ir dabar, pavyzdžiui, jaučiu, kaip kūnas, dar jaunas būdamas, jau sensta – jau nebegali siekti rezultatų, ne į kalną kilti gali, o tik palaikyti esamą fizinę formą. Tai labai didelis pokytis ir patyrimas – ir psichologinis, ir emocinis, tada pasidarai ramesnis, nes viskas tiesiog jau kitaip. Ir su kūryba tas pat – pradedi mažiau jaudintis, kad įvertintas ar neįvertintas, nes tiesiog nebe tai tampa svarbu. Stengiesi ramiai būti savo vietoje...

Jei vėl grįžtume į Tavo ankstesnius metus, nuotykius su poezija... Esi kalbėjęs apie Sigitą Gedos eilėraščių poemos „Strazdas“ poveikį...

Taip, tada aš pradėjau labai rimtai domėtis poezija. Tai nutiko gana vėlai, kai akys pradėjo gesti. Mokytoja perskaitė dalį Gedos „Strazdo“, paskui iš bibliotekos pasiėmiau daugiau jo kūrybos, ir pradėjau skaityti, pasiėmiau viską, kas buvo Gedos. Paskui skaičiau viską, kas buvo poeto Kornelijaus Platelio, viską, kas buvo poeto Donaldo Kajoko, ir taip toliau.

Poezija tapo labai svarbi... Ir dar, matyt, tos akys...

Jeigu iš tikėjimo pozicijų žiūrėtume, tai sakyčiau, kad taip Dievas sudėliojo, jog tiesiog eilėraščių skaitymas mažiau vargina akis negu romanas. O man irgi labai tiko, kad galėjau skaityti. Ir Gedos kūryba man labai patiko, nes pajutau gamtą toje vietoje, kurioje gyvenu (tose vietose yra gyvenęs ir poetas Sigitas Geda). Taip aš ją ir pamačiau – taip, kaip rašo Geda. Bent jau įsivaizduoju, kad taip pamačiau.

O kada pats pasijutai esąs poetas?

Kai paskaičiau kitų, ir pats pradėjau daugiau rašyti. Bet tai buvo dar ne ta kūryba – daugiau noras kurti. Rašiau gan agresyviai, pats siunčiau į laikraščius, o kadangi jų buvo ne tiek daug, tai visi kaime pradėjo žiūrėti kaip į poetą. Tarsi kaukė uždėjo.

Tai buvo dešimtoje klasėje – valstybėje buvo pervartų metai. Mano močiutė tada labai sirgo, o jos ir į ligonines niekur nepriimdavo, jinau namuose gyveno ir po pusės metų numirė. Tai lygiagrečiai buvo tokia akivaizdi patirtis, kad su žmogumi gyvenai šalia ankštame bute, o jis paskui merdėja, miršta.

Jinau numirė gegužės mėnesį, po to birželio pradžioje pradeda viskas žydėti. Žydinčių jazminų žiedų kvapas ir mirtis, tai tarsi toks kvepiantis anapusybės dvelksmas. Nuo to laiko taip pradėjau į pasaulį žiūrėti, – kad tuose šešėliuose, tuose kvapuose, naktį, nebūdavo apšviesti miškai, pamiškės, miestelis, kur gyvenau, ta prietema, ta tamsa – ir iš jos kvepia kažkas... Anapusybės dvelksmas – čia kažkas užsimezgė, kas svarbu kūryboje visą laiką. Pradžia buvo ten, bet sąmoningai to dar ne visai supratau.

Tavo kūryboje labai daug artimo žmogaus išėjimo...

Manau, kad nuo to laiko apėmė labai keistas ir stiprus pojūtis, kad visa kita – nesvarbu. Svarbu – žmogaus gyvybė, ir tai šiame pasaulyje aukščiau viso kito. Daiktai beprasmiai, kai nėra žmogaus. Žmogaus kūnas beprasmis, kai jame nėra gyvybės. Ir kai matai merdėjantį žmogų ir žinai, kad jis tuoj mirs, supranti, kad neabejotinai mes visi mirsime, kad mūsų gyvenimas, buvimas čia yra labai laikini.

Šis jausmas lydi iki dabar. Mamos liga ir mirtis. Kai jai dar sergant paskutinį kartą buvome iš Vilniaus grįžę į namus, į Veisiejus, jai pačiai buvo ir graudu, ir juokinga: yra mašina, yra garažas, yra neblogai įrengtas butas, atvežti nauji baldai, – ir ji juokiasi, nes viso šito nebereikia, nes jinau miršta, – viskas. Ir niekam to nereikia, jei tenai nėra mamos.

Gyvybė yra svarbiau už viską. Gal man dabar tą pojūtį pavyksta perteikti. O mirusiųjų

kulto labai nemėgstu, kai puošia kapus, kai bučiuoja mirusiuosius ir panašiai.

O kai rašai apie tokius skaudžius dalykus, kaip tame skausme rašydamas išbūni? Ar jis kaip tik rašant slūgsta?

Žmonėms tik atrodo, kad čia skausmas – iš tiesų jo nėra. Tik didelė ramybė. Na, taip, rašant yra laikino atsisveikinimo skausmas. Bet tai jokių būdu nėra tragedija. Yra rašymas apie tai, kas buvo, kaip dabar reikės gyventi naujame pasaulyje be tos gyvybės, be šalia buvusių žmonių. Kai kas čia išvelgia baisią kančią. Esu tiesiog fanatiškas krikščionis, ir čia nėra man skausmo. Nes didesnis skausmas matyti, kaip žmogus kankinasi, laukti jo mirties, – kalbėti su gyvu žmogumi apie tai, nes būna kalbama, kaip laidoti.

Bet tai ir yra tikinčiojo pozicija, – kad sugebėjome su mama apie tai pasikalbėti. Ji žinojo, kad ateis laikas, kai negalės kalbėti, bet dar bus gyva. Kol galėjo, stengėsi pasakyti kai kuriuos svarbius dalykus. Ir apie savo gyvenimą, ir ligos būseną, potyrius, ir apie laidotuves, kokių ji norėtų. Tai sudėtinga.

Galbūt tai, kad labai atvirai rašau, yra didžiausia nuostaba žmonėms. Jiems tai neįprasta. Ir manau, jog tai labai didelė mano rizika, kad gali būti, jog kai kur nepataikau.

Neseniai vienoje kavinėje aktorius Andrius Bialobžeskis skaitė mano eilėraščius. Sėdi visi ir valgo, o jisai skaito eilėraščių apie tai, kaip mamai prijungtas zondas, kaip aš susapnuoju ją ir klausiu: „Ar jau gali dabar nuryti maistą po mirties?“... Dėl metastazių smegenyse jai buvo dingęs rijimo refleksas, ji negalėdavo pati praryti maisto.

Kai skaito tokį eilėraščių tokioje vietoje, tai darosi baisu, kad tekstas neatitinka aplinkos, visuomenės. Ta kavinė galėtų būti ir kaip metafora – kad visuomenėje apskritai esame įpratę krypti dėmesį į kitus dalykus ir iš tikrųjų slepiame mirtį, slepiame, kad su ja susidursime... Sakome, jog esame tikintieji, bet realiai bėgame nuo mirties. O ji yra toks pat faktas, kaip ir kiti. Tai yra vienintelis dalykas, kurį aš tiksliai žinau, – kad mirsiu. Visa kita yra tik iliuzijos.

Žinoma, nereikia suprasti nesveikai – jokių būdu nesimėgauju tuo. Ne apie tai kalbu. Kalbu apie tai, ko noriu: noriu būti kito lygio būtybė. Būti Atpirktu žmogumi, Kristaus broliu. Kaip Šventajame Rašte pasakyta: jau „kitoks Adomas“. Ar kaip Pauliaus laiškuose rašoma: „Argi nežinote, kad tikintieji teis pasaulį ir angelus?“ Mes nesame angelai ir jais nebūsime, bet mes (atpirktieji) teisime angelus: kas mes tokie esame, kur mūsų vieta? Niekad nesuabejojau žmogaus nemirtingumu, nuo tada, kai esu krikščionis, kas beatsitiktų, niekad nesuabejojau savo išgelbėjimu.

Galbūt tai kokia nors didybė, daug kuo galiu abejoti, bet va šituo kažkaip nesuabejoju. Ir todėl kančios man čia nėra. Ji yra visai kas kita. Kančia man tai, jeigu žinau, kad mano koks nors giminaitis nėra išgelbėtas, nėra tikintis, tai yra kančia. Nes ar aš galėsiu būti danguje be jo? Tai yra pats didžiausias klausimas – kaip aš galėčiau būti laimingas be mylimų žmonių? Nieko negaliu padaryti, esu bejėgis, nes tik Dievas gali išgelbėti žmogų. Galiu melsti, kad Dievas tai padarytų.

O jei plačiau papasakotum apie savo – krikščionio – kasdienį gyvenimą?

Maldai kasdien skiriu daug laiko. Nėra taip, kad šiandien esi krikščionis, o rytoj – ne. Tiesiog yra žmonių, už kuriuos meldžiuosi, pavyzdžiui, 16 ar 18 metų. Yra žmonių, už kuriuos meldžiuosi 3 metus. Malda šiuo atveju yra tam tikra mano tarnystė, ir kaip aš sakau, tai kova ne su šio pasaulio galybėmis, nes čia jau žmogus negali nieko padaryti – tai Dievo valia dėl išgelbėjimo. Prašau ir paprastų dalykų – ir kad tas žmogus sveikas būtų, kad jisai nebijotų, kad jam sektųsi šeimoje – daug ko, bet esmė vis dėlto yra žmogaus išgelbėjimas, Kristaus teikiamo atpirkimo priėmimas.

Žmogaus esmė, kaip manau, yra ne šiame pasaulyje, o Dangaus karalystėje. Ir aš save vadinu Dangaus karalystės piliečiu.

Ar iš karto ėmei liudyti? Kaip jautiesi literatų bendruomenėje?

Apskritai savo gyvenime pradėjau greitai aplinkiniams liudyti dar mokyklos laikais. Galbūt su literatais buvo kitaip, nes tiesiog – dažnai jie nenori klausytis... Man reikėjo nueiti tam tikrą kūrybinį kelią, kad galėčiau gana laisvai tai daryti ir knygoje.

Ką turi omenyje, kai sakai – „nueiti tam tikrą kūrybinį kelią“?

Manau, jog paskutinėse savo knygoje man pavyko ir liudyti.

Nėra paprasta padaryti, kad tai nebūtų banalu, kad tai nebūtų stereotipiška, nes menas skirtas tam, kad galėtum kitaip pažvelgti į pasaulį. Stengiausi, kad tai būtų ir menas, bet kartu ir atitiktų tas tiesas, kurias noriu pasakyti arba paliudyti. Tai buvo pats sunkiausias uždavinys. Ir kai sakau „buvo“, man pačiam keista, nes jis tebėra. Niekas nepraėjo, bet dabar jaučiuosi gana laimingas, nes manau, kad pavyko šiek tiek užrašyti to, ką laikau svarbiausia savo gyvenime. Ir keisčiausia, kad net ir tam tikro pripažinimo gavau būtent tada, kai užrašiau tam tikrą liudijimą. Gali būti, kad būtent toks liudijimas ir yra stiprioji mano kūrybos pusė.

Tiesiog kūryba man nėra tikslas. Kūryba man dabar yra viena iš kelių priemonių. Kaip malda ir panašūs dalykai.

O koks tada yra tikslas?

Tikslas – būti krikščioniu visomis į tą žodį telpančiomis prasmėmis. Ir, žinoma, stengtis, kad gyvenime tai kuo labiau išsiskirtų. Nes, kad ir ką mes sakytume, bet gyvename labai bedieviškoje aplinkoje. Tai atskleidžia ir televizija, ir radijas, ir reklamos, ir apranga – gyvename stipriai komercializuotoje visuomenėje. Ir tikėjimas dažnam tėra kaukė. Norint būti krikščioniu, vis dėlto reikia stipriai nuo šito pasaulio nusitolinti, bet kartu tai nereiškia, jog reikia užsidaryti vienutėje ir pasaulyje nedalyvauti. Jame privalai būti ir veikti. Mano, kaip krikščionio, pozicija – pasaulyje reikia veikti.

Pats ne tik kūryba užsiimi, bet daug laiko dirbi verslo struktūrose. Kaip sekasi suderinti krikščionių ir verslininkų? Ar yra ribos, kurių Tau, kaip tikinčiam, versle geriau neperžengti?

Yra tų ribų, kur aš negaliu dalyvauti, tiksliau, gal ir galiu, bet esu silpnas, – tai yra pardavimai, visokia mažmeninė prekyba, prekių reklama, nes čia yra labai daug

brukimo žmonėms. Bet yra daug dalykų, kur galiu ramiai veikti – visi infrastruktūriniai projektai, kelių tiesimas, nuotekų, vandentiekio tinklų tiesimas, ligoninių, mokyklų renovacijos, žmonių mokymas įvairiomis temomis. Čia man niekas nesikerta, ir kad čia nauda gaunama, tai pati nauda nėra blogis, nes darbu įgyta nauda atitinka krikščionišką mano supratimą.

Pagal veiklos specifiką esu konsultantas, padėdu įgyvendinti įvairius sumanymus. Šioje srityje susiduriu su žmonių svajonėmis, fantazijomis. Tai ir verslininkus, ir politikus matau kaip kūrėjus, nes matau, kaip jie išivaizduoja pasaulį ir daiktus, kaip mano, kad turėtų būti. Čia man viskas dera. Tikrai yra visokių dalykų – kaip įgyvendinti, kaip padaryti. Daugybė interesų... Tai jau nesmagi sritis. Ir visada gali pakliūti į negeras situacijas, tai – slegianti pusė, kita vertus, – galbūt ir kūrybai impulsų tokios įtampos duoda.

Šitoje srityje pradirbau keliolika metų. Tad realiai tai yra mano gyvenimas, ir ko nors atsisakyti nelabai noriu.

Ir įmonėse, kuriose dirbu, stengiuosi diegti supratimą, kad nei aš, nei koks kitas vadovas negali rėkti ant pavaldinių ar perdėtai demonstruoti savo galią, nes tiesiog visi esame vienodi, kiekvienas turime atlikti savo funkcijas, ir gražu, kai pasiseka tai padaryti...

Galbūt kartais esu prastas vadovas ar vadybininkas, nes nemoku stipriai ir tiksliai paspausti (spaudimas kartais pačiam darbuotojui padeda aiškiau susivokti, ką reikia daryti), galbūt kartais esu per daug atlaidus ir lėtas, o versle reikia greičio... Bet pastebėjau, kad po kurio laiko pasirodo, jog ir lėtumas davė gerų rezultatų...

Žmogus, kuriam suteikė laisvę veikti, kartais padaro daugiau negu tas, kuriam tiksliai suformuluotos užduotys, nes mes patys nežinome tikslų užduočių. Tikiu Dievo ranka visur...

Kasmet skiri lėšų labdarai, tarp tos veiklos – kasmet perki „Vertėjo krėslą“ geriausiam vertėjui. Kaip tai atsirado Tavo gyvenime?

Mūsų įmonės skiria daug dėmesio rėmimui. Daugiausia skiriame įvairių konfesijų bažnytinėms struktūroms, bendruomenėms. Taip pat skiriame ir „Marijos radijui“, pats daug važinėju automobiliu ir dažniausiai klausausi „Marijos radiją“. Jeigu yra pinigų ir gali tai padaryti, tai kodėl gi ne? Juk nuo to ir mums, ir mūsų vaikams geriau. Tad tai nėra kažkas labai stebuklinga.

Dėl „Vertėjo krėslo“ – prieš keliolika metų nebuvo premijų vertėjams, ir Tarptautinės rašytojų organizacijos lietuvių PEN centras nutarė įsteigti premiją vertėjams. Kalbėta, kad pinigų nėra – tai ką galėtume vertėjui padovanoti? Atrodo, A. Gailius pasakė, kad vertėjas versdamas daug sėdi. Tad galėtų krėslas būti padovanotas, nes kėdė gal nelabai gražu... Tuo metu aš baldais prekiauvau, tai ir pasakiau, jog parūpinsiu krėslą, ir taip prasidėjo ir tęsiasi iki šiol. Jau baldų prekyba seniai nebeužsiimu, tai krėslą tiesiog nuperku. Irgi nieko ypatinga čia nėra. Tiesa, tai, kad ta premija tapo rimta, yra smagu – Kultūros ministerija jau apdovanojamajam ir pinigų prideda.

Esi išleidęs jau septynetą knygų ir toliau intensyviai rašai. Kaip suspėji? Kokie Tavo

leidybiniai planai?

Nežinau, dėl to rašymo gal tiesioginis mano darbas kenčia... Todėl, tarkim, romano ir nesugebu parašyti, nes jam reikia daugiau laiko, susikoncentruoti, o dirbant tiek, kiek dirbu dabar, tai tikrai nėra įmanoma.

Apie planus - jau esu atidavęs į leidyklą eilėraščių knygą „Išsikvėpink, mirtie, kai sėlinsi manęs“. Galvoju, kad kitais metais ji tikriausiai turėtų išeiti.

Intensyviai rašau eseistikos knygą, kurią turėčiau baigti dar šiemet. O paskui galvoju leisti poemą, kurią taip pat jau esu parašęs. Man buvo labai sėkmingas kūrybinis periodas. Taigi - trys knygos į priekį yra. O kol jos išeis, tai, manau, rašysiu toliau.